

зарадвахъ, когато тя дойде и ние сѣднахме да се разговаряме. Да, баба тогава бѣше здрава, а сега тя е болна и не може да ходи на черкова и у насъ нѣма нищо. . .

— А знаешъ ли какво? казалъ пѣтела, — азъ често се разхождамъ по покривитѣ и надниквамъ въ прозорцитѣ! — Какво би казало, ако напомня за тебъ и твойта баба на богатитѣ хора, на които маситѣ сж пълни съ сладки?

V.

— Не, ти нѣма да направишъ това! казала камбаната, — тебъ ще те хванатъ и затворятъ! Азъ мисля, че най-хубаво е да го направя азъ! Азъ ще звѣня и напомня на хората за бѣднитѣ, които, даже на такъвъ голѣмъ празникъ нѣма съ що да си купятъ хлѣбъ! Азъ ще гърмя и ще произнасямъ бавно и тържествено: ба-мъ, би-мъ! и ще напомня на хората, че за възкресението на Христа, тѣ сж длѣжни да помогнатъ на гладнитѣ и бѣднитѣ! . . .

— А ний, — подхванали малкитѣ камбани съ веселъ, сребристъ звѣнъ, ние ще напомнимъ на хората за миналото имъ и весело дѣтинство, когато сж били малки и майка имъ ги е водила на черкова и какъ тамъ отначало е било тихо, печално, защото Христосъ не е билъ въ жилището си; Него откарали и кѣщата Му опустѣла. А послѣ, когато Той възкрѣсналъ и свещеника провъзгласилъ: „Христосъ възкресе!“, какъ станало изведнажъ радостно, весело и какъ хората се радвали и взели да се цѣлуватъ, като братя и сестри. . . .

— Ахъ, да! извикало малкото момиченце, — азъ помня това! Единъ пѣтъ само съмъ ходила на черкова, когато баба бѣше здрава и помня, колко бѣше хубаво! Цѣлъ день баба и азъ бѣхме